

S'encourager mutuellement

Par J. Anette Dennis

Première conseillère dans la présidence générale de la Société de Secours

Kannustamme toisiamme

Sisar J. Anette Dennis

ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Conférence générale d'octobre 2025

Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, et pour cette raison, il est le seul entièrement qualifié pour juger nos performances.

J'ai lu récemment une histoire qui m'a profondément touchée. Elle s'est déroulée au USA Masters Track and Field National Championship, une compétition pour les personnes âgées.

L'un des participants à la course du 1 500 mètres, Orville Rogers, était âgé de 100 ans. L'auteur a écrit :

« Lorsque le coup de pistolet de départ a retenti, les coureurs se sont élancés et Orville s'est immédiatement retrouvé en dernière position, où il est resté seul pendant toute la course en avançant très lentement. [Lorsque] le dernier coureur, à part Orville, a terminé la course, il lui restait encore deux tours et demi à parcourir. Près de 3 000 spectateurs sont restés assis calmement, le regardant faire lentement le tour de la piste, complètement seul dans un silence inconfortable.

« [Cependant], lorsqu'il a entamé son dernier tour de piste, la foule s'est levée en l'applaudissant pour l'encourager. Lorsqu'il a abordé la dernière ligne droite, la foule était en liesse. En entendant les encouragements enthousiastes de milliers de spectateurs, Orville a puisé dans ses dernières réserves d'énergie. La foule a explosé de joie lorsqu'il a franchi la ligne d'arrivée où les autres concurrents l'ont accueilli à bras ouverts. Humblement et reconnaissant, Orville a salué la foule et a quitté la piste avec ses nouveaux amis. »

C'était l'acmé de la course d'Orville dans cette compétition, et dans chacune des autres épreuves, il avait également terminé à la dernière

Vain Herra tuntee täysin yksilölliset rajoituksemme ja kykymme, ja sen vuoksi Hän on ainoa, joka on täysin pätevä arvioimaan meidän tekojamme.

Luin äskettäin kokemuksesta, joka kosketi minua syvästi. Se tapahtui Yhdysvaltain kansallisessa Masters Track and Field -kilpailutapahtumassa, joka on suunnattu senioreille.

Yksi 1 500 metrin juoksun osallistujista oli 100-vuotias Orville Rogers. Kirjoittaja kirjoittaa:

”Kun starttipistooli laukesi, juoksijat lähtivät liikkeelle ja Orville jäi heti viimeiselle sijalle, jossa hän pysyi koko kisan ajan hitaasti hissuttaen. [Kun] viimeinen juoksija ennen Orvillea tuli maaliin, Orvillella oli vielä kaksi ja puoli kierrosta jäljellä. Lähes 3 000 katsojaa istui ääneti katsomassa, kun hän hitaasti kiersi rataa – koko matkan, hiljaisuuden vallitessa ja kiusallisessa yksinäisyydessä.

[Mutta] kun hän aloitti viimeisen kierroksensa, katsojat nousivat seisomaan ja alkoivat hurrata ja taputtaa. Kun hän saapui loppusuoralle, katsojat mylvivät. Tuhansien katsojien kannustaessa hurraten Orville käytti viimeiset voimavaransa. Katsojat puhkesivat riemuun, kun hän ylitti maaliviivan, ja hänen kilpailijansa halasivat häntä. Orville vilkutti vaatimattomasti ja kiittolisena katsojille ja käveli pois radalta uusien ystäviensä kanssa.”

Tämä oli Orvillenviidesjuoksu siinä kilpailutapahtumassa, ja jokaisessa muussakin kilpailussa hän olimyössijoittunut viimeiseksi. Jotkut olisivat

place. Certaines personnes auraient été tentées de juger Orville, se disant qu'à son âge, il n'aurait même pas dû participer, qu'il n'avait pas sa place sur la piste, car il rallongeait considérablement les épreuves pour tout le monde.

Malgré le fait qu'il terminait toujours dernier, Orville a battu cinq records du monde ce jour-là. Personne parmi les spectateurs n'aurait cru cela possible, mais ni eux ni les autres coureurs n'étaient les juges. Orville n'a enfreint aucune règle et les organisateurs n'ont pas abaissé le niveau des exigences. Il a participé à la même compétition et a rempli les mêmes exigences que tous les autres coureurs. Toutefois, il a été tenu compte de son niveau de difficulté, en l'occurrence son âge et ses capacités physiques limitées, puisqu'il concourait dans la catégorie des 100 ans et plus. Et dans cette catégorie, il a battu cinq records du monde.

Tout comme il a fallu beaucoup de courage à Orville chaque fois qu'il s'est élancé sur cette piste, il faut également beaucoup de courage à certains de nos frères et sœurs pour s'engager chaque jour dans l'arène de la vie, sachant qu'ils risquent d'être jugés injustement, alors qu'ils font de leur mieux pour suivre le Sauveur et respecter les alliances qu'ils ont contractées avec lui malgré une adversité décourageante.

Peu importe où nous vivons dans le monde, peu importe, notre âge, nous avons tous fondamentalement besoin d'éprouver un sentiment d'appartenance, de savoir que nous sommes désirés et nécessaires, et que notre vie a un sens et un but, quelles que soient notre situation ou nos limites.

Pendant le dernier tour de piste, la foule a massivement encouragé Orville, lui donnant la force de continuer. Cela n'avait aucune importance qu'il finisse dernier. Pour les athlètes et la foule, c'était beaucoup plus qu'une compétition. De bien des façons, c'était un bel exemple de l'amour du Sauveur en action. Lorsque Orville a terminé, ils se sont tous réjoui ensemble.

Tout comme le Masters Championship, nos assemblées et notre famille peuvent être des lieux de rassemblement où nous nous encourageons mutuellement – des communautés d'alliances nourries par l'amour du Christ les uns pour les autres – nous aidant à surmonter les difficultés que nous rencontrons, nous apportant force et soutien sans nous juger les uns les autres. Nous avons besoin les uns des autres. La force divine

saattaneet tuntea houkutusta tuomita Orville ajatellen, ettei hänen olisi pitänyt edes kilpailla tuossa iässä – että hän ei kuulunut kilparadalle, koskahanenosallistumisensa pitkitti merkittävästi tapahtumia kaikkien muiden osalta.

Mutta vaikka Orville sijoittui aina viimeiseksi, hän rikkoi sinä päivänä viisi maailmanennätystä. Kukaan hänen kilpailuaan seurannut ei olisi uskonut sen olevan mahdollista, mutta eivät katsojat eivätkä hänen kilpakumppaninsakaan olleet tuomareita. Orville ei rikkonut sääntöjä, eivätkä toimitsijat alentaneet vaatimuksia. Hän juoksi saman kilpailun ja täytti samat vaatimukset kuin kaikki muutkin kilpailijat. Mutta hänen vaikeusasteensa – tässä tapauksessa hänen ikänsä ja rajallinen fyysinen toimintakykynsä – otettiin huomioon sijoittamalla hänet yli 100-vuotiaiden ikäryhmään. Jasiinäsarjassa hän rikkoi viisi maailmanennätystä.

Aivan kuten Orville vaati suurta rohkeutta astua sille radalle joka kerta, samoin joiltakuilta sisariltamme ja veljiltämme vaaditaan myös suurta rohkeutta astua elämän areenalle joka päivä tietäen, että heidät saatetaan tuomita epäoikeudenmukaisesti, vaikka he tekevät parhaansa musertavista vaikeuksista huolimatta seurataksseen Vapahtajaa ja pitääkseen kunniaa Hänen kanssaan solmimansa liitot.

Asuimmepa missä päin maailmaa tahansa, olimmepa minkä ikäisiä tahansa, meillä kaikilla on inhimillinen perustarve tuntea yhteenkuuluvuuden tunnetta, tuntea, että meitä kaivataan ja tarvitaan ja että elämällemme on tarkoitus ja merkitys olosuhteistamme tai rajoituksistamme riippumatta.

Kilpailun viimeisellä kierroksella katsojat kannustivat haltioituneina Orvillea, mikä antoi hänelle voimia jatkaa. Ei haitannut, että hän sijoittui viimeiseksi. Osallistujille ja katsojille kyse oli paljon muustakin kuin kilpailusta. Tämä oli monin tavoin kaunis esimerkki Vapahtajan rakkaudesta käytännössä. Kun Orville tuli maaliin, he kaikki riemuitsivat yhdessä.

Aivan kuten Masters-mestaruuskilpailut, meidän seurakuntamme ja perheemme voivat olla kokoontumispaikkoja, joissa kannustamme toisiamme – liittoyhteisöjä, joita ruokkii Kristuksen rakkaus toisiamme kohtaan – autamme toisiamme voittamaan kaikenlaiset haasteet, annamme toisillemme voimaa ja rohkaisua tuomitsematta toisiamme. Metarvitsemme toisiamme. Jumalallinen voima tulee ykseydestä, ja siksi

vient de l'unité c'est pourquoi Satan cherche à nous diviser.

Malheureusement, pour certains d'entre nous, il peut parfois être difficile d'assister aux réunions de l'église pour diverses raisons. Ce peut être causé par des questions spirituelles, de l'anxiété sociale ou une dépression. C'est peut-être lié au fait d'être d'une ethnie ou d'un pays différent, ou d'avoir des expériences de vie ou des points de vue différents qui font penser à une personne qu'elle n'arrivera jamais à s'intégrer. Il peut même s'agir de parents en manque de sommeil et épuisés émotionnellement par des bébés et de jeunes enfants ou de quelqu'un qui est célibataire dans une assemblée remplie de couples et de familles. Ce peut être une personne ayant besoin de trouver le courage de revenir à l'église après des années d'absence ou rongée par l'idée qu'elle ne sera jamais à la hauteur ni à sa place.

Russell M. Nelson a dit : « Un couple de votre paroisse qui divorce, un jeune qui rentre prématurément de mission ou un adolescent qui remet son témoignage en question n'ont pas besoin de votre jugement. Ils ont besoin de percevoir l'amour pur de Jésus-Christ dans vos paroles et vos actions. »

Notre expérience à l'église est destinée à créer des liens essentiels avec le Seigneur et entre nous, si précieux pour notre bien-être émotionnel et spirituel. Un élément inhérent aux alliances que nous contractons avec Dieu, tout d'abord au baptême, est notre responsabilité de s'aimer et de se soutenir les uns les autres tant que membres de la famille de Dieu, membres du corps du Christ, mais pas seulement pour cocher une case sur une liste de choses à faire.

L'amour et le soin que nous prenons les uns des autres à la manière du Christ est d'une nature plus élevée et plus sainte. L'amour pur du Christ est la charité. Russell M. Nelson a enseigné : « La charité nous pousse à 'porter les fardeaux les uns des autres' [Mosiah 18:8] et non à se lesamoncel-erles unssurles autres. »

Le Sauveur a dit : « À ce point nous reconnaitrons que vous êtes mes disciples, si vous avez de l'amour les uns pour les autres. » Russell M. Nelson a ajouté : « La charité est la caractéristique principale d'un vrai disciple de Jésus-Christ. [...] Le message du Sauveur est clair : ses vrais disciples édifient, élèvent, encouragent, persuadent et inspirent. [...] La façon dont nous nous adressons à

Saatanan pyrkimyksenä on jakaa meitä erilleen.

Valitettavasti joillekin meistä kirkossa käyminen voi olla toisinaan vaikeaa monista eri syistä. Kyseessä voi olla joku, jolla on vaikeuksia uskonkysymysten kanssa, tai joku, joka kokee sosiaalista ahdistusta tai masennusta. Se voi olla joku, joka on eri maasta tai eri rotua tai jolla on erilaisia elämäkokemuksia tai näkemyksiä ja josta saattaa tuntua, ettei hän sovi muottiin. Kyse voi olla jopa vauvojen ja pienten lasten vanhemmista, jotka kärsivät univajeesta ja henkisestä raskautuksesta, tai jostakusta, joka on naimaton seurakunnassa, joka on täynnä aviopareja ja perheitä. Se voi myös olla joku, joka kerää rohkeutta palata vuosien poissaolon jälkeen, tai joku, jolla on kalvava tunne siitä, että hän ei vain ole riittävän hyvä eikä koskaan kuulu joukkoon.

Presidentti Russell M. Nelson sanoi: "Jos aviopari seurakunnassanne eroaa tai nuori lähetysaarnaja palaa kotiin ennenaikaisesti tai teini-ikäinen epäilee todistustaan, he eivät tarvitse teidän arvosteluanne. Heidän pitää kokea Jeesuksen Kristuksen puhdasta rakkautta, joka kuvastuu teidän sanoistanne ja teoistanne."

Kirkkokokemuksemme tarkoituksena on luoda Herraan ja toisiimme välttämättömiä yhteyksiä, joita me todella tarvitsemme hengellisen ja emotionaalisen hyvinvointimme kannalta. Jumalan kanssa solmimiimme liittoihin kasteesta alkaen kuuluu olennaisesti meidän vastuumme rakastaa toisiamme ja huolehtia toisistamme - Jumalan perheen jäseninä, Kristuksen ruumiin jäseninä - eikä pelkästään, jotta voimme merkitä rastin ruutuun luettelossa asioista, joita meidän odotetaan tekevän.

Kristuksen kaltainen rakkaus ja huolenpito ovat korkeampia ja pyhempää. Todellinen rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta. Kuten presidentti Nelson opetti: "Rakkaus saa meidät 'kantamaan [toistemme] kuormia' [Moosia 18:8] sen sijaan että kasaaisimme niitä toistemme hartaille."

Vapahtaja on sanonut: "Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, joste rakastatte toisianne." Ja presidentti Nelson lisäsi: "Rakkaus on Jeesuksen Kristuksen todellisen seuraajan tärkein ominaisuus." "Vapahtajan sanoma on selkeä: Hänen todelliset opetuslapsensa rakentavat, kohottavat, kannustavat, taivuttelevat ja innoittavat. – – Sillä, kuinka puhumme muille ja muista

d'autres personnes et parlons d'elles [...] importe vraiment. »

Les enseignements du Sauveur à ce sujet sont très simples. Ils sont résumés dans la règle d'or : Tout ce que vous voulez que les hommes fassent pour vous, faites-le de même pour eux. Mettez-vous à la place de cette personne et traitez-la comme vous aimeriez être traité si vous étiez à sa place.

Traiter les autres à la manière du Christ s'étend largement au-delà de notre famille et de nos assemblées. Cela inclut nos sœurs et nos frères d'autres confessions ou sans confession du tout. Mais aussi ceux qui viennent d'autres pays ou cultures, ou qui ont des opinions politiques différentes des nôtres. Nous faisons tous partie de la famille de Dieu et il aime tous ses enfants. Il désire que ses enfants l'aiment tous et s'aiment les uns les autres.

La vie du Sauveur était un exemple d'amour, il rassemblait et édifiait même ceux que la société avait jugés comme parias et impurs. Il est un exemple qu'il nous est commandé de suivre. Nous sommes ici pour acquérir les attributs du Christ et devenir un jour comme notre Sauveur. Son Évangile n'est pas une liste de tâches à effectuer, c'est un Évangile de changement, pour devenir comme lui et aimer comme il l'a fait. Il veut que nous devenions un peuple de Sion.

À la fin de ma vingtaine, j'ai traversé une période de profonde dépression et, pendant cette période, c'était comme si la réalité que Dieu existait avait soudainement disparue. Je ne peux pas vraiment expliquer ce que je ressentais, mais je me sentais complètement perdue. Depuis que j'étais petite fille, j'avais toujours su que mon Père céleste était là et que je pouvais lui parler. Mais pendant cette période, je ne savais plus s'il y avait un Dieu. Je n'avais jamais rien vécu de semblable auparavant et j'avais l'impression que toutes mes croyances fondamentales s'écroulaient.

Pour cette raison, j'avais du mal à aller à l'église. J'y allais, mais c'était en partie parce que j'avais peur qu'on dise que j'étais « non pratiquante » ou « moins fidèle » et je craignais de devenir un « projet » attribué à quelqu'un. Ce dont j'avais vraiment besoin à ce moment-là, c'était de ressentir l'amour, la compréhension et le soutien sincères des gens autour de moi, et non d'être

– –, on todella merkitystä.”

Vapahtajan opetus tästä on hyvin yksinkertainen. Se kiteytyy kultaiseen sääntöön: Tee muille niin kuin toivot muiden tekevän sinulle. Asetu tuon henkilön asemaan ja kohtele häntä siten kuin sinä haluaisit itseäsi kohdeltavan, jos olisit hänen asemassaan.

Kristuksen kaltainen kohtelu muita kohtaan ulottuu paljon pidemmälle kuin vain perheeseemme ja seurakuntaamme. Siihen sisältyvät sisaremmme ja veljemme, jotka kuuluvat muihin uskontokuntiin tai eivät mihinkään uskontokuntaan. Se kattaa myös veljemme ja sisaremmme muista maista ja kulttuureista sekä henkilöt, jotka edustavat erilaisia poliittisia näkemyksiä. Mekaikkikuumme Jumalan perheeseen, ja Hän rakasta kaikkialapsiaan. Hän haluaa, että Hänen lapsensa rakastavat Häntä jämäyöstoisiaan.

Vapahtajan elämä oli esimerkki niidenkin rakastamisesta, kokoamisesta ja kohottamisesta, jotka yhteiskunta oli tuominnut hylkiöiksi ja epäpuhtauksiksi. Hänen esimerkkiään meidän on käsketty noudattaa. Olemme täällä omaksuaksemme Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia ja tullaksemme lopulta Vapahtajamme kaltaisiksi. Hänen evankeliuminsa ei ole tarkistuslistojen evankeliumi. Se on muuttumisen evankeliumi – muutomme sellaiseksi kuin Hän on ja rakastamme kuin Hän rakastaa. Hän haluaa, että meistä tulee Siionin kansaa.

Lähes 30-vuotiaana kävin läpi syvää masennuksen jaksoa, ja sinä aikana tuntui kuin todellisuus Jumalan olemassaolosta olisi yhtäkkiä kadonnut. En osaa täysin selittää tunnetta muuten kuin sanomalla, että tunsin olevani täysin eksyksissä. Siitä asti kun olin pieni lapsi, olin aina tiennyt, että taivaallinen Isäni on läsnä ja että voin puhua Hänelle. Mutta sinä aikana en enää tiennyt, oliko Jumalaa olemassa. En ollut koskaan elämässäni kokenut mitään sellaista, ja tuntui kuin koko perustukseni olisi murenemassa.

Tämän vuoksi minun oli vaikea käydä kirkossa. Kävin kirkossa, mutta se johtui osittain siitä, että pelkäsin leimautuvani ”epäaktiiviseksi” tai ”vähemmän uskolliseksi”, japelkäsin, että minut osoitettaisiin jollekulle projektiksi. Se, mitä todellatarvitsintuona aikana, oli sitä, että tuntisin aitoa rakkautta, ymmärrystä ja tukea, ei tuomitsemista, ympärilläni olevilta ihmisiltä.

jugée.

Certaines des suppositions que je craignais que les gens fassent à mon sujet, je les avais moi-même faites à propos d'autres personnes quand elles n'assistaient pas régulièrement aux réunions de l'Église. Cette expérience personnelle douloureuse m'a appris des leçons précieuses sur les raisons pour lesquelles il nous est commandé de ne pas nous juger injustement les uns les autres.

Y a-t-il parmi nous des personnes qui souffrent en silence, craignant que leurs combats cachés ne soient découverts parce qu'elles ne savent pas comment les autres réagiront ?

Seul le Seigneur connaît pleinement le niveau réel de difficulté avec lequel chacun de nous mène sa vie, les fardeaux que nous portons, les difficultés et les obstacles que nous affrontons et qui sont souvent invisibles aux yeux des autres. Lui seul comprend pleinement les blessures et les traumatismes qui ont bouleversé la vie de certains d'entre nous dans le passé et qui continuent de nous affecter aujourd'hui.

Souvent, nous nous jugeons nous-mêmes sévèrement, pensant que nous devrions être bien plus loin sur le chemin. Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, c'est pourquoi il est le seul pleinement qualifié pour juger nos performances.

Sœurs et frères, soyons comme les spectateurs de cette histoire et encourageons-nous mutuellement dans notre parcours de disciple, peu importe notre situation ! Il n'est pas nécessaire d'enfreindre des règles ou d'abaisser le niveau des exigences. C'est en fait le deuxième grand commandement, aimer notre prochain comme nous-mêmes. Et, comme notre Sauveur l'a dit : « Toutes les fois que vous avez fait ces choses à l'un de ces plus petits de mes frères, c'est à moi que vous les avez faites », bonnes ou mauvaises. Il nous a aussi dit : « Si vous n'êtes pas un, vous n'êtes pas de moi. »

Dans la vie de chacun de nous, il y aura des moments où nous serons ceux qui ont besoin d'aide et d'encouragement. Engageons-nous dès maintenant à toujours nous soutenir les uns les autres. En agissant ainsi, nous parviendrons à une plus grande unité et donnerons au Sauveur l'occasion d'accomplir son œuvre sacrée, celle de guérir et de transformer chacun de nous.

À chacun de vous qui avez peut-être l'impression d'être très à la traîne dans la course

Joitakin oletuksia, joita pelkäsin ihmisten tekevän minusta, olinitsethnyt muista, kun he eivät käyneet säännöllisesti kirkossa. Tuo tuskallinen omakohtainen kokemus opetti minulle arvokkaita asioita siitä, miksimitä onkiellettytuomitsemasta toisiamme epävanhurskaasti.

Onko joukossamme niitä, jotka kärsivät hiljaisuudessa peläten, että muut saavat tietää heidän salaisista kamppailuistaan, koska he eivät tiedä, kuinka muut suhtautuisivat heihin?

Vain Herra tietää täysin sen todellisen vaikeustason, jolla kukin meistä juoksee elämän kilpajuoksuamme – kuormat, haasteet ja esteet, joita kohtaamme ja joita muut eivät useinkaan huomaa. Vain Hän ymmärtää täysin ne elämää muuttavat haavat ja traumat, joita jotkut meistä ovat saattaneet kokea menneisyydessä ja jotka vaikuttavat meihin yhä nykyisyydessä.

Usein me tuomitsemme itseämme kina- rasti ajatellen, että meidän pitäisi olla radalla paljon pidemmällä. Vain Herra tuntee täysin yksilölliset rajoituksemme ja kykymme, ja sen vuoksi Hän on ainoa, joka on täysin pätevä arvioimaan meidän tekojamme.

Sisaret ja veljet, olkaamme kertomuksen katsojien kaltaisia ja kannustakaamme toisiamme opetuslapsuuden matkallamme olosuhteitamme riippumatta! Se ei vaadi meitä rikkomään sääntöjä tai madaltamaan tasovaatimuksia. Kyse on itse asiassa toisesta suuresta käskystä – rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme. Ja kuten Vapahtaja on sanonut: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä – –, sen te olette tehneet minulle” hyvässä tai pahassa. Hän on myös sanonut meille: ”Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun.”

Meidän jokaisen elämässä tulee aikoja, jolloin me olemme niitä, jotka tarvitsevat apua ja rohkaisua. Sitoutukaamme nyt siihen, että teemme sitä ainatoisillemme. Kun teemme niin, meissä kasvaa suurempi ykseys ja luomme tilaa Vapahtajalle, jotta Hän voi tehdä pyhää työtään parantaa ja muuttaa meitä jokaista.

Jokainen teistä, josta saattaa tuntua, että olet jäänyt kauas jälkeen tässä elämän kilpajuoksus-

de la vie, ce voyage dans la condition mortelle, n'abandonnez pas. Seul le Sauveur peut juger pleinement où vous devriez être aujourd'hui, et il est compatissant et juste. Il est le grand juge de la course de la vie et le seul à comprendre pleinement le niveau de difficulté selon lequel vous courez, marchez ou avancez lentement. Il tiendra compte de vos limites, de vos capacités, de votre vécu, des fardeaux cachés que vous portez, ainsi que des désirs de votre cœur. Vous êtes peut-être en train de battre des records du monde symboliques. Ne perdez pas espoir. Continuez d'avancer ! Restez ! Vous avez votre place ici ! Le Seigneur a besoin de vous et nous avons besoin de vous !

Où que vous viviez dans le monde, aussi loin que cela puisse être, n'oubliez jamais que votre Père céleste et votre Sauveur vous connaissent parfaitement et vous aiment d'un amour parfait. Ils ne vous oublient jamais. Ils veulent vous ramener à eux.

Gardez les yeux fixés sur le Sauveur. Il est votre barre de fer. Ne le lâchez pas. Je témoigne qu'il vit et que vous pouvez lui faire confiance. Je témoigne aussi qu'il vous encourage.

Je prie pour que nous suivions tous l'exemple du Sauveur et nous encourageons mutuellement. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

sa, tällä kuolevaisuuden matkalla – jatka matkaa. Ainoastaan Vapahtaja voi täysin arvioida, missä sinun tulisi olla tässä vaiheessa, ja Hän on myötätuntoinen ja oikeudenmukainen. Hän on elämän kilpajuoksun suuri Tuomari, ja ainoa, joka katäysinymmärtää vaikeusasteen, jolla juokset tai kävelet tai hitaasti hissutat. Hän ottaa huomioon rajoituksesi, kykysi, elämäkokemuksesi ja piilossa kantamasi kuormat sekä sydämesi toiveet. Sinä saatat itse asiassa rikkoa myös vertauskuvallisia maailmanennätyksiä. Ethän menetä toivoa. Jatka samalla tavalla! Pysy mukana! Sinä kuulut joukkoon! Herra tarvitsee sinua, jama tarvitsemme sinua!

Asuitpa missä päin maailmaa tahansa, olipa se kuinka kaukana tahansa, muistathan aina, että taivaallinen Isäsi ja Vapahtajasi tuntevat sinut täysin ja rakastavat sinua täydellisesti. He eivät koskaan unohda sinua. He haluavat tuoda sinut kotiin.

Pidä katseesi kiinnitettynä Vapahtajaan. Hän on sinun rautakaiteesi. Älä päästä irti Hänestä. Todistan, että Hän elää ja että voit luottaa Häneen. Todistan myös, että Hän kannustaa sinua.

Rukoukseni on, että me kaikki seuraamme Vapahtajan esimerkkiä ja kannustamme toisiamme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.